

Arrest

nr. 217 621 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2018.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M.-C. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming verklaren zij dat onbekenden in april 2018 op de deur klopten aan het huis van verzoeker zijn grootvader, zijn naam riepen en de woning beschoten.

Ter staving van hun huidig verzoek leggen zij een document van de rechtbank van Al Bayaa neer.

Verzoekers hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arresten nr. X van 23 mei 2018 en nr. X van 23 mei 2018 omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun relaas.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. De Raad merkt op dat aan het voorgelegde document slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer het wordt voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Uit de bestreden beslissingen blijkt verder dat: "Wat het gerechtelijk document dat u voorlegt betreft moet nog het volgende worden opgemerkt. Het bevat géén inhoudelijke gegevens of beschrijving van het incident waarover uw moeder klacht indiende (Overzicht neergelegde documenten 1ste VVIB H.(...), rubriek B1). Het kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een element dat uw verklaringen over het incident uit april 2018 staft. (...) Bovendien betreft het slechts een kopie, waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan." Om die reden en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude, dat zowat elk document tegen betaling verkregen kan worden, en dat dit in sterke mate de bewijswaarde van Iraakse documenten relativeert, kan het door verzoekers bij hun huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde document geen bewijswaarde worden toegedicht.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie verrat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 december 2018, voeren verzoekende partijen aan dat de stukken die zij hebben ingediend en die zij ook indienen bij een aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, aantonen dat hun relaas waar is en zij dan ook een gegronde vrees voor vervolging kennen. Verzoekende partijen lichten toe dat zij bijkomende documenten hebben van de politie, de onderzoeksrechter en getuigen die de problemen die zij kennen met “Hezbollah” ondersteunen. Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat hun dossier teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoekende partijen voeren aan dat de stukken die zij hebben ingediend en die zij ook indienen bij een aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, aantonen dat hun relaas waar is en zij dan ook een gegronde vrees voor vervolging kennen. Verzoekende partijen lichten toe dat zij bijkomende documenten hebben van de politie, de onderzoeksrechter en getuigen die de problemen die zij kennen met “Hezbollah” ondersteunen.

De Raad wijst eerst en vooral op de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen omtrent hun verklaringen over de feiten van april 2018 in het kader van hun huidig verzoek: *“Hoewel u zich in het kader van onderhavige nieuwe asielaanvraag beroept op gebeurtenissen waarvan volstrekt onduidelijk is of zij betrekking hebben op de vluchtmotieven die u in het kader van uw vorige asielaanvraag heeft aangereikt, is de beoordeling van de eerdere asielaanvraag hoe dan ook niet zonder belang voor de beoordeling van de nieuwe elementen. De eerder vastgestelde misleiding van de asielinstanties, waarvoor u tot op heden geen valabele uitleg geeft, plaatst immers een ernstig voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid.*

Wat betreft uw huidige verzoek kan bovendien worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Zo moet worden vastgesteld dat u in het kader van onderhavig asielverzoek niet verder komt dan het poneren van een blote bewering, op geen enkele manier gestaafd door bewijs: namelijk dat mensen in een auto bij uw familie op de deur klopten, “H.(...)” riepen, de deur en muur beschoten en weer wegreden. U weet niet wie deze mensen waren, kan niets over hen vertellen, weet niet met hoeveel ze waren, heeft van uw moeder geen informatie over hen gehoord, weet niet wanneer precies in april of hoe laat het incident plaatsvond, weet niet welke familieleden precies aanwezig waren bij dit incident, weet niet of het enig verband houdt met de (ongeloofwaardig geachte) problemen die u uiteenzette in het kader van uw eerste asielaanvraag. U vreest gedood te worden bij een terugkeer naar Irak, maar weet niet door wie. U vreest dat uw kinderen zullen worden ontvoerd, omdat “ze” u zo onder druk zullen willen zetten, maar u weet evenmin wie “ze” dan wel zijn. Ook uw echtgenote komt niet verder dan de

bewering dat onbekenden het huis van uw familie in april 2018 beschoten en kan geen enkele concrete informatie aandragen (Verklaringen 1ste VVIB H.(...) rubrieken 15, 18, 21 en Verklaringen 1ste VVIB G.(...) rubrieken 15, 18). Voorts bevestigen zowel u als uw echtgenote dat noch voor, noch na het incident in april 2018 nog andere incidenten plaatsvonden (Verklaringen 1ste VVIB H.(...) rubriek 15 en Verklaringen 1ste VVIB G.(...) rubriek 15).

De situatie die u schetst, is an sich onaannemelijk. Dat volslagen onbekenden u plots zouden viseren, nadat er bijna drie jaar niets anders is gebeurd, en dat zij bovendien meteen met grof geweld de woning van uw familie onder vuur zouden nemen, mag immers ernstig verbazen. Bovendien blijkt u onaannemelijk weinig te weten over het incident dat uw familieleden overkwam. Redelijkerwijze zou immers kunnen worden verwacht dat u bijvoorbeeld minstens zou weten welke van uw familieleden aanwezig waren terwijl het huis beschoten werd, of dat u minstens enig idee zou hebben van wie u om welke reden viseert. Dat u zelfs dat niet kan, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Uw verklaringen met betrekking tot het document dat u neerlegt, trekt de geloofwaardigheid van uw beweringen nog verder in twijfel. Het betreft een aanvraag van uw moeder om een kopie te krijgen van een klacht die ze gedaan heeft, ingediend bij de onderzoeksrechter van de rechtbank van Al Bayaa, op 11 juli 2018. Blijkt dat uw moeder geen klacht indiende op het moment dat het incident gebeurd was, in april 2018, maar hier uit schrik drie maanden mee wachtte. Logischerwijze zou nochtans kunnen worden verwacht dat zij sneller naar de autoriteiten zou stappen om hulp te vragen, en zéker als zij de belagers vreest. Dat zij in tegendeel pas in juli 2018, enkele weken voor uw interview op de DVZ, plots naar de autoriteiten stapt, is op z'n zachtst gezegd eigenaardig te noemen en doet twijfelen of er wel echt nog authentieke documenten in verband met de klacht van uw moeder onderweg zijn.

Daarnaast kan de aandacht nog gevestigd worden op een bevreemdend element in verband met de door uw moeder ingediende klacht zelf. U verklaart dat een kopie van die klacht mogelijk nog onderweg is en dat de onderzoeker getuigen heeft opgeroepen van het incident dat bij u thuis gebeurd is in april 2018 (Verklaringen 1ste VVIB H.(...) rubriek 17). Wanneer u gevraagd wordt waarom u deze documenten nog niet kan voorleggen, doet u een uitleg die op twee benen springt. U verwijst kort naar "de werking van de autoriteiten", maar legt de schuld vervolgens bij het internet. U zegt dat er vroeger geen internet was (hoewel uw vrouw stelt dat de internetproblemen recent zijn, verklaringen 1ste VVIB G.(...) rubriek 20), dat uw moeder lang niet online is geweest, en dat sociale apps geblokkeerd waren door de regering. Nochtans stelt u eveneens dat u "eergisteren", twee dagen voor u verklaringen aflegde, nog een duidelijk contact had met uw moeder (Verklaringen 1ste VVIB H.(...) rubriek 17, 20). Uw echtgenote voegt daaraan toe dat u "gisteren", dus de dag voor u verklaringen aflegde, nog met uw moeder kon communiceren via chatberichten en dat u haar vroeg naar de documenten en getuigenissen (Verklaringen 1ste VVIB G.(...) rubriek 17, 20). Hoewel ook uw echtgenote vasthoudt aan de bewering dat het (recent) zeer moeilijk is om via het internet contact te leggen, en stelt dat de klank bij gesprekken niet goed is en de connectie telkens verbroken raakt, toont haar uitleg aan dat u een dag voor uw interview toch met uw moeder kon chatten. Dat werpt een ander licht op uw bewering dat het gebrekkige internet de reden is dat u (nog) niet meer documenten voorlegt. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat het internetprobleem zich vooral bij uw ouders lijkt te situeren: uw echtgenote slaagt er twee of drie keer per week in contact te leggen met haar familie via het internet (Verklaringen 1ste VVIB G.(...) rubriek 20). De vraag dringt zich dan ook op waarom uw ouders niet via uw schoonouders – of via gelijk wie anders met een internetverbinding – de documenten die voor u zo belangrijk zijn aan u zouden doorgeven. Dat trekt uw bewering als zouden er nog authentieke gerechtelijke documenten naar u onderweg zijn nog verder in twijfel.

Uw gebrekkige kennis over het incident uit april 2018, uw onwetendheid over enig motief of reden achter dit incident, en uw merkwaardige uitleg over de reden waarom u de klacht zelf of de getuigenissen waarvan sprake niet voorlegt, staan niet toe enig geloof te hechten aan uw bewering als zouden uw familieleden thuis beschoten zijn. Het beweerde incident kan dan ook niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt." Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststellingen.

Met betrekking tot het enige document omtrent voorgaande feiten, dat verzoekende partijen hebben voorgelegd op DVZ, heeft de commissaris-generaal terecht het volgende gesteld: "Wat het gerechtelijk document dat u voorlegt betreft moet nog het volgende worden opgemerkt. Het bevat géén inhoudelijke gegevens of beschrijving van het incident waarover uw moeder klacht indiende (Overzicht neergelegde documenten 1ste VVIB H.(...), rubriek B1). Het kan dan ook bezwaarlijk worden beschouwd als een element dat uw verklaringen over het incident uit april 2018 staaft. Bovendien blijkt uit informatie waar het CGVS over beschikt, en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, dat er in Irak sprake is

van grootschalige corruptie en documentenfraude. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden. Dit relativeert in sterke mate de bewijswaarde van Iraakse documenten. Bovendien betreft het slechts een kopie, waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Ook het gerechtelijke document dat u neerlegt kan dus niet worden beschouwd als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.”

Via een aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting, maken verzoekende partijen volgende documenten over (met een vertaling): een document van het politiebureau van Al-Bayaa van 11/07/2018, een document van het politiebureau van Al-Bayaa van 05/07/2018, een verklaring van de melder, een opening van PV en drie verklaringen van getuigen. De Raad merkt op dat deze documenten kleurenfotokopieën betreffen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kleurenfotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarnaast merkt de Raad op dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (Landeninformatie “COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude”). Daarnaast kan nog opgemerkt worden dat het document van de politie van al-Bayaa van 5 juli 2018 ondertekent door de kapitein M.F., en vreemd genoeg mee ondertekent is door rechter M.K.A. en de openbare aanklager M.H.A., en de stempel draagt van het politiebureau al-Bayaa (stuk 2) – in het document van hetzelfde politie bureau van 11 juli 2018 (stuk 1), wordt een opsomming gegeven van wat er al gebeurd is enerzijds en anderzijds wordt dan, compleet tegenstrijdig, door de officier opgesomd wat hij nog moet doen, o.a. de openbare aanklager in kennis stellen, terwijl dit al gebeurd is blijkens de verklaring van 5 juli 2018. Stuk 3 de “verklaring van de melder” heeft dan weer een ander hoofding maar wel dezelfde stempel. De andere stukken die worden neergelegd zijn geschreven op een wit blad zonder hoofding maar wel met dezelfde stempel. Gelet op alle vaststellingen samen is de Raad van oordeel dat aan de documenten neergelegd bij aanvullende nota geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

Waar verzoekende partijen beweren dat hun documenten de problemen die zij kennen met “Hezbollah” ondersteunen, merkt de Raad op dat deze bewering verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun relaas aangezien uit verzoekende partijen hun verklaringen op DVZ blijkt dat zij niet weten welke personen achter de feiten van april 2018 zouden zitten, en ter terechtzitting plots aanhalen dat het “Hezbollah” zou zijn, wat overigens niet blijkt uit de voorgelegde documenten.

Gelet op het voorgaande hebben verzoekende partijen niet aangetoond dat hun relaas waar is en zij dan ook een gegronde vrees voor vervolging kennen, en kunnen zij ook niet worden gevolgd waar zij van oordeel zijn dat hun dossier teruggestuurd moet worden naar het CGVS voor verder onderzoek.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS